

MOJANG
STUDIOS

MINECRAFT™
DUNGEONS

ВЪЗХОДЪТ НА АРХИ-ИЛАГЕРА

ИЗЛЕЗЛИ КНИГИ ОТ ПОРЕДИЦАТА

Minecraft Островът

Minecraft Катастрофата

Minecraft Изгубените дневници

Minecraft Края

Minecraft Пътуването

Minecraft Потъналият кораб

Minecraft Подземията

MOJANG
STUDIOS

MINECRAFT™ DUNGEONS

ВЪЗХОДЪТ НА АРХИ-ИЛАГЕРА

МАТ ФОРБЕК

Превод от английски език
Мариана Христова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Minecraft Dungeons: The Rise of the Arch-Illager*
Copyright © 2020 by Mojang AB and Mojang Synergies AB. Published in the United States by Del Rey, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York.
All rights reserved.

Превод Мариана Христова
© Егмонт България, 2022
Редактор Надя Калъчева
Коректор Таня Симеонова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2706-4

*На децата ми – Марти, Пат, Ник, Кен и Хелън, –
които ми показаха чудесата на играта „Майнкрафт“
тогава, когато тя все още беше в публична алфа версия.
И на съпругата ми Ан, която обичаше да ни гледа как играем.*

ПРОЛОГ

Карл не беше сигурен защо група немъртви мобове беше решила да нападне нахлуващите илагери, върлуващи покрай селото, което си беше избрал, но не загуби време да се съмнява в късмета си. Цяла седмица жадуваше за бой. Сега, в този до момента мрачен и гъждовен ден, най-накрая му предстоеше битка.

Един по-умен герой може би щеше да си намери удобно място за седене - всяко парче тревиста земя или дори някой удобен гънер щяха да свършат работа - и да наблюдава как се развива битката на поляната в подножието на хълма, на който стоеше. Щеше да е лесно да остави двете страни да решат изхода с битка, да похабят цялата си енергия един за друг. Накрая може би щяха да останат само двама-трима врагове, за които трябваше да се погрижи или може би просто да избяга от тях.

Но Карл беше човек на действието. В очите на другите може и да не беше герой, но в своето съзнание - със сигурност. Бог да му е на помощ, битката изглеждаше забавна и той нямаше да остави цялото удоволствие на онези отдолу.

Карл нагаде висок боен вик без думи, измъкна назъбеня

си железен меч и се понесе надолу към мелето. Лицето му се беше разкривило в широка, безразсъдна усмивка.

Немъртвите мобове бяха прекалено съсредоточени върху сегашните си врагове, за да забележат крещящия герой, устремен към тях, но илагерите го зърнаха и започнаха да се отдръпват от битката. При тази реакция Карл се разкикоти от удоволствие. Очевидно репутацията му на могъщ воин го предшестваха.

Напълно разбираше защо илагерите побягнаха пред го. Те имаха живот и го ценяха. Немъртвите - и необременени с подобни съкровища - обаче продължиха да не му обръщат внимание. Не, вместо това се втурнаха след илагерите.

Карл знаеше, че не е особено честно да напада врагове в гръб, но подобни неща открай време не го смуцаваха. Все пак немъртвите бяха мобове, нали така? И бяха толкова многобройни, че това му се струваше единственото разумно решение.

Той се вля във вълните от скелети и зомбита и започна да ги посича изотзад. Храс-храс!

Косеше ги като прясна трева и острието му пееше металическа песен на смъртта.

- Смърт на немъртвите! - изкрещя той и продължи да удря пак и пак.

Ако беше спрял да се замисли - а той никога не би се спрял, - щеше да установи, че в тези гуми няма никаква логика. Но това не го интересуваше. Немъртвите нямаше да го поправят.

Карл халоса един скелет наблизко, повали го и го превърна в купчина кости с един-единствен удар на мечта си. Спря, за да заслони очите си от слънцето и да види как избеле-

лият череп се извива във висока арка над бягащите илагери и пада пред тях. Те се спряха толкова припряно, че чак се спънаха, ужасени от мисълта какво може да означава за тях внезапната му поява.

Карл отметна глава назад и се разсмя на реакцията им, но когато овладя веселието си, видя, че оцелелите скелети и зомбита най-накрая са проумели, че той е по-голямата заплаха и са се устремили към него. Скелетите се разпръснаха, за да го обградят от две страни, и вече го обсипваха със стрелите си. В това време глутницата зомбита се люшна към него и изпълни въздуха с нечлено-разделните си стенания.

Карл се усмихна още по-широко.

- Давайте! - изкрещя той, змурна се в тълпата от зомбита и започна да размахна меча си назад и напред, повяляйки врагове при всеки удар.

Да си герой, си имаше и недостатъци. Това беше самотен занаят в чужда земя, в която човек изобщо не можеше да проумее местния език. Спасяваш мястото много пъти един след друг, но никога никога не си прави труда да ти благодарят. Единствените хора, които наистина го разбираха, бяха другите герои, а те невинаги искаха да си имат вземане-даване с него.

Тези неща обаче изобщо не вълнуваха Карл. Заради *това* живееше. Никога не се чувстваше толкова жив, колкото когато смазваше мобове и им откъкваше плячката.

Зомбитата се скупчиха около него толкова нагъсто и не всички успяха да го стигнат. Въпреки това скелетите продължиха да го обстрелват, забивайки стрели в гърбовете на другарите си - зомбита.

Карл се въртеше и сечеше с меча си във всички посоки.

Зомбитата падаха под ударите му и се строполяваха като фиданки, посечени от брадва. Няколко от тях успяха да го докоснат с гниещите си пръсти, но дори и те отскочиха от бронята му и Карл остана невредим.

Тълпата от стенещи зомбита около него оредя и тогава една стрела най-накрая си проби път през мелето и го удари в рамото. Заседна в бронята му, сякаш се беше забила в гърво. Върхът ѝ беше пробил желязото и се беше забил в кожата на Карл, макар че не беше проникнал дълбоко.

Но за Карл нямаше значение колко сериозно е ранен: побесня от самия факт, че се е случило.

- Ей! - изкрещя той на скелетите. - Това боли!

Разярен, той унищожил последните зомбита с няколко бързи удара и насочи вниманието си към скелетите.

- Ще си платите за това! - заплаши ги. - С костите си!

Мина покрай мършавите чудовища, като целеше да ги нареди горе-долу на опашка, за да не могат всичките да стрелят по него едновременно. А после започна да си пробива със сеч път през тях като фермер, който реже класовете по жътва.

Създанията го обсипаха със стрели и още няколко от тях се забиха в бронята му, но постигнаха само едно: да го разярат още повече. Боят със скелети трябваше да го забавлява, не да го застрашава!

Когато и последното кокалесто чудовище падна пред могъщото му острие, Карл нагаде триумфален боен вик и се обърна рязко, за да види кой друг може да иска да му се нахвърли. Погледът му падна върху злочестите илагери, които се бяха обърнали с лице към него с извадени оръжия. Очевидно поражението на немъртвите им беше вдъхна-

ло смелост.

Бяха прекалено глупави, за да се разтреперят при приближаването му. Всеки враг, който имаше капка разум в главата, би паднал на колене и би умолявал за милост, но тези номадски бандити действително го нападнаха, сякаш имаха шанс.

Това беше толкова абсурдно, че Карл пак се засмя. Гневът му към скелетите се стопи, той изрева от радост и се хвърли с меч си срещу приближаващите илагери.

Но преди да стигне до тях, единият – много нисък, с огромен нос – се втурна напред, обърна се и изкрепя нещо на сънародниците си. Май ги умоляваше да проявят здрав разум – нещо, с което Карл отдавна бе решил, че не си струва да се занимава, когато ставаше въпрос за такива хора.

– Няма да те послушат – обърна се Карл към дребничкия илагер, макар да знаеше, че никой няма да го разбере. – Никога не слушат.

Воден от болезнено любопитство, той остави нисичкия нападател да говори. Ако това джудже искаше да разубеди приятелчетата си от намерението да свалят главата на Карл от раменете му, той нямаше да му пречи.

Но нямаше и да свали меч си.

Нисичкият се впусна в дълга тирада на своя варварски език: умоляваше останалите да проявят здрав разум. Да проумеят силата на логиката, емоциите и думите му.

Карл се удиви на това така, както би се удивил, ако зърнеше из селото да броди двуглаво прасе. Преживяването беше невероятно, но това нямаше значение. Колкото и шантаво да изглеждаше, нищо нямаше да промени. В края

на краищата пак той щеше да реши проблема с меча си. Най-вероятно.

Останалите илагери се заслушаха за малко в думите на дребния, но му бяха ядосани и очевидно недоволни от това, за което гърдореше. Гласът на нисичкия се превърна почти в писък, когато се унижи да прибере до това, което Карл не можеше да тълкува като нищо друго освен умоляване.

Това обаче свърши, когато илагерът, застанал точно пред джуджето, го халоса отстрани по главата с плоската страна на меча си. Писъкът изведнъж секна, а дребничкият се преви на място и припадна още преди да се е свлякъл на земята.

Преди по-едрият илагер да свари дори да извика, че са ги нападнали, Карл го уби с рязко замахване на меча си. Той умееше да разпознава началото на битка и нямаше да допусне тя да го свари неподготвен.

- Започва! - изкрещя той на илагерите, когато се връза в тях и ги събори като кегли. - Започва!

През следващите няколко минути Карл систематично изби всички илагери, от първия до последния. Някои се биха добре. Повечето - не.

Част от тях се опитаха да избягат. Той не им даде възможност.

Опитът му гласеше, че ако им позволи да се изплъзнат, по-късно само ще се върнат да го притесняват, да опожарят селото или да го раздразнят по някакъв друг начин. Единственият начин да е сигурен, че ще го предотвратят, беше да се отърве от тях веднъж завинаги.

Може и да му стана неприятно, но в крайна сметка те нападнаха него. Дори след като ги спаси от всички онези

немъртви мобове.

- Ни грам благодарност от нито един от вас! - измърмори той и огледа бойното поле, на което не беше останало нищо, включително поне един противник. - Така ви се пага!

От другия край на полето прозвуча писклив стон и Карл наостри уши, присви очи и се огледа наоколо, за да се помъчи да разбере откъде е дошъл. Отначало се обърка, но после съзря един илагер, който се беше размърдал в другия край на полето.

- Хмм! - измърмори той и закрачи да провери какво става с единствения оцелял. - Мислех, че съм ги размазал всичките...

Когато стигна до тихо стенещия илагер, осъзна грешката си. Този беше много по-малък от всички останали.

- Аха! - измърмори Карл, разпознал илагера, който се беше опитал да влее малко здрав разум на другите. - Малкият с голямата уста.

Коленичи до създаването и го обърна по гръб.

- Добър опит, приятел! - подсмихна се той. - Искам да кажа, да, неуспешен, но уважавам усилието ти.

Накълцаният илагер го погледна с ужас и се помъчи да се оттегли. Тъй като вече беше на земята, можеше само да се влачи по задник - до мига, в който се заби в друго тяло отзад.

Карл стана, остави мечата си и изтупа праха от ръцете си.

- Няма да те нараня - обърна се той към дребосъка. - Ти ми направи голяма услуга, като отвлече вниманието на оня едрият. След като го извадих от строя, останалите бандити от вашето весело сборище на неудачници пад-

наха бързо.

Тялото, в което се беше блъснал дребосъкът, нагаде тих стон. Карл предпазливо пристъпи към падналия илагер и се наведе да го види по-добре. Него ли беше пробол, за да започне битката с тях? Честно казано, му беше трудно да различава бандитите един от друг.

- Няма нищо - обърна се той към дребосъка, който го зяпаше с уплашени очи. - Мисля, че в момента не си заплаха за никого.

Направи няколко крачки назад и се подсмихна на дребосъка.

- Ти също.

Точно сега беше във великодушно настроение. Преди малко искаше само да загържи мобовете настрана от селото и беше успял. Просто не си струваше усилието да помете и последните ранени илагери.

Точно тогава му хрумна идея - нещо, което щеше да го накара да изглежда умен, а не мързелив. Поне според него самия.

- Слушай! - обърна се той към дребосъчето, тъй като другият илагер изглеждаше прекалено нещастен, за да може да слуша. - Днес е щастливият ти ден. Ще пусна и теб, и стенещия ти приятел да си вървите. Знаеш ли защо?

Дребосъкът не би могъл да разбере какво му казва Карл, но може би тонът му подсказа за какво става въпрос. Във всеки случай поклати голямоносата си глава от ужас точно тогава, когато трябваше.

Карл му се усмихна широко.

- Защото ще се върнеш на мястото, което вие, жалки, противни илагери, наричате свой дом и ти ще кажеш

на събратята си от сега нататък да не идват тук. Това село е под моя закрила, ясно ли е? А когато твоите хора попитат какво се е случило с теб и с всичките ти приятели, искам да им кажеш едно нещо.

Карл вдигна средния си пръст, за да подчертае последните думи.

- Само едно нещо, ясно?

Дребосъкът го зяпна с отворена уста и се опита да реши какво да прави. Може би се предаде, а може би най-после схвана. Във всеки случай кимна толкова енергично, че главата му сякаш щеше да падне.

- Кажу им името ми. - Карл се посочи с пръст. - Кажу им: „Карл“.

ЗА АВТОРА

Мат Форбек е отличаван с награди бестселъров автор от класацията на „Ню Йорк Таймс“, както и дизайнер на игри с повече от тридесет романа и безброй игри зад гърба си, които са му донесли десетки отличия. Последните му творби включват книгите от „Подземия и дракони: Мисия без край“: „Ореол: лоша кръв“ и „Животът е страшен: добре дошли в Бلاكвел“, както и работа върху видеоиграта Rage 2 и ролевата игра „Пушка и магия“, основана на романите му. Живее в Бълойт, Вашингтон, със съпругата и петте си деца.

forbeck.com